

ПОЗОРИШТЕ КАО ПРОРОЧАНСТВО

Славиша Чуровић: Тужно је што нација није колективно могла да види ову представу јер би се неке трагедије на балканском простору можда избјегле. Мило Мирановић: Након сваког извођења, осјећај у устима и у стомаку нам је јако опор. Миодраг Кривокапић: Сада нам неке реченице које изговарамо на сцени дјелују застрашујуће

Представа „Бановић Страхиња“ Борислава Михаиловића - Михиза, у адаптацији и режији Никите Миливојевића, продукција Града театра из 1996. године, која је на Стеријином позорју повукла највеће награде и признања, а на европским сценама доживјела велики успјех, завршила је своје овогодишње представљање на будванском фестивалу. Ова преча, усељена у трећи миленијум, која ротира Михизову драму и разрачунава се са косовским митом, породицом Југовића и овим еписким наслеђем из сасвим друге визууре, у епицентар заплета ставља љубав и издају, сурово вријеме у коме смо сада, а са којим због нашег менталитета улазимо у трећи миленијум. Интересовање публике које не престаје већ четири сезоне, изнова актуелизира ову представу, и полако је сврстава у антологијска остварења, не само Града театра већ и југословенског позоришта уопште.

Славиша Чуровић који у представи игра најмлађег сина Југа Богдана, Бошка Југовића: По мени, „Бановић Страхиња“ је била пророчанска представа. Тужно је што цијела нација није могла колективно да је види, јер би се тиме можда избјегле многе трагедије, које су задесиле балканске просторе. Овако, позориште је остало оно што јесте - само тумач прошлости, садашњости и будућности. Нажалост, показало се да оно не мијења свијет, него само појединце. Представа је додирнула многа срца, отуда њен усп-

АНТОЛОГИЈСКА ПРЕДСТАВА: Варја Ђукић и Светозар Цветковић у „Бановић Страхињи“

јех код публике. Ту су љубав и историја, али љубав као појединачни чин а не општа хистерија. Лично, „Бановић Страхиња“, ми много значи, то је прва већа улога у мојој каријери, био сам најмлађи у екипи, и ту сам проглемао онако како треба. Стекао сам нова искуства, пријатеље, понекад ме тукао Дења Перовић, али сам научио да слушам, да будем пажљив, да будем глумац.

Светозар Цветковић, „Ба-

новић Страхиња“: Када смо овог љета, почели да говоримо текст на сцени, дјеловао је потпуно нов и другачији. Ови догађаји су га промијенили, актуелизирали, тако да нам је у неким моментима дјеловао и за-

СЛИКЕ МИЛОРАДА МИХАИЛОВИЋА

Изложба слика Милорада Бата Михаиловића биће свечано отворена вечерас у 22 часа у цркви Санта Марија у Старом граду у Будви, у оквиру овогодишњег ликовног програма фестивала Град театар. У истом простору Михаиловић је излагао и прије осам година, у оквиру изложбе под називом „Париз - Будва“ а сада ће се самостално представити публици са осам великих слика - „Бела Ђеле кула“, „Свет не преста-

је“, „Златни град“, „Слово љубве“, „Византијска прича“, „Од некуд...“, „Орбија“ и „Свети ратник“.

Власници ових слика су Српска академија наука и умјетности, Музеј савремене умјетности у Београду и колекционари из Париза и Београда. Изложбу Милорада Бата Михаиловића отвориће министар културе у Влади Републике Црне Горе Будимир Дубак.

Д.Ц.

страшујуће, као да говоримо из неког документа о једном суровом времену, које живимо, и са којим улазимо и у наредни вијек. Историја се понавља, неке Михизове реченице, требало је схватити као опомену да нам се многе трагичне ствари догоде. Када смо прије четири сезоне одиграли премијеру „Бановић Страхиње“ били смо испред и изнад времена које смо само претпостављали да ће доћи, али смо се у основи бавили једном истинитом љубавном причом која се дешава у околностима које су нам историјски предодрђене.

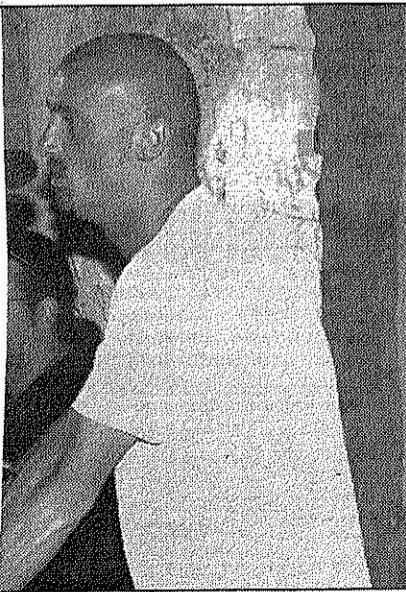
Варја Ђукић, Жена Бановић Страхиње: - Све условно добре представе подразумевају добре интервенције, па је тако било и са овом Михизовом драмом. Најновији догађаји оправдали су тај редитељски поступак на најсуровији начин. Огромна је разлика између времена у коме смо претпостављали исходе дјеловања актера какви су у јунаци драме „Бановић Страхиња“ и актера какви су у нашем политичком животу, и овога што се остварује посљедњих мјесеци. Остале су важне мале приче, као једино острво

послије сваког извођења представе чини нам се да изнова имамо неки опор укус у устима и у стомаку.

Младен Нелевић, Војин Југовић: У Будви се ова представа, чини ми се, никада неће довољно наиграти, а ево играмо је већ четири године. Сада је савремена и актуелнија него икада, а изгледа и да ће остати савремена. Лично, она ми много значи, улога Војина Југовића, је једна од ријетких добрих и великих, које сам од доласка из Сарајева играо, а због значајног успјеха који смо са овом представом доживјели и у иностранству, једна је од најзначајнијих и у мојој каријери.

Љиљана Крстић, Мајка Бановић Страхиње: Представа је имала скоро 70 извођења, а мени се чини да јој се публика све више обраћа. Занимљиво је да су људи исто реаговали на њу и кад смо је исрвали у Лондону, у Бечу, у Будви или у Београду. Чињеница је да она отвара питања времена у којем живимо, наше најбољије теме, и ја је тако доживљавам. Чини ми се да сам увијек била правобранилац истине, и ма колико је лик мајке у овој представи схваћен као традиционални лик наше жене она стоји као бранич истине.

Миодраг Кривокапић, Југ Богдан: У тренутку када смо почињали да радимо представу, имали смо други однос према овој теми. У међувремену, много страшних ствари на овим просторима се догодило, а након њих, било је врло тешко започету представу. Тај први монолози који баш ја изговарам био је за мене врло тежак, деликатан, јер сам у ранијим интерпретацијама имао ироничан однос према њему, а данас након великог ужаса који се догодио, не може се тако иронисати. Зато сам морао да мијењам неке нијансе, и прве вечери

ПИСЦИ И ИНТЕРНЕТ: Са Триа Ђесника на малој тераси испод Цитаделе, чини ми се, да ми је било најтеже. Театар је жива ствар, и када правите овакву врсту представа, вријеме и околности вас просто затекну. А пошто се представа дешава данас, не можете да је играте без свијести кроз шта смо све прошли. Наравно, жао ми је што је не играмо више, јер је на свим сценама на којима смо гостовали имала изванредни успјех и комуникацију с публиком.

Радмила Радосављевић

на малој тераси испод Цитаделе, чини ми се, да ми је било најтеже. Театар је жива ствар, и када правите овакву врсту представа, вријеме и околности вас просто затекну. А пошто се представа дешава данас, не можете да је играте без свијести кроз шта смо све прошли. Наравно, жао ми је што је не играмо више, јер је на свим сценама на којима смо гостовали имала изванредни успјех и комуникацију с публиком.

Радмила Радосављевић